

Valko-hevonen

Mutta veljekset itse tekivät myös parastansa, keventääkseen vanhan ykssilmäisen vetäjän kuormaa. Viimein ehtivät he mäen harjulle, sallivat Valkon siinä hetken puhallella, ja katsahivat maailman lakeuksiin alas.

Seitsemän veljestä (5. luku)

Olivat he myös pitäneet huolta vanhan uskollisen Valkonsa talvisesta muonasta. Nähtiin suon rannalla tuolla valtainen, sirpillä niitetty ja sileäksi harjattu heinäsuova, kyliksi riittävä talven kestäessä.

Seitsemän veljestä (6. luku)

Valeleppas, Timo-veikkoseni, oluella Valko-raiskan kaurakasaa tuolla soimessa.

Seitsemän veljestä (6. luku)

Seisoi vielä tallissa tuo vanha, ykssilmäinen Valko, mutta kahdenpuolen häntä hinkaloissaan kaksi luiskeata varsaa, yksi ostettu Tammistosta, toinen Kuokkalan vaarilta. Terävästi rouskuttelivat varsat peltokedon kirkasta heinää ja, katsahtaen lapsekkaalla huolettomuudella, tekivät tuolloin, tällöin vähän kiusaakin vanhukselle heidän keskellänsä, mielen tervehtiä häntä matalan väliseinän yli. Mutta äkeänä, korvat niuhossa, Valko seisoo, ja heinissä lepää hänen riippuva huulensa, kun vanhat, kuluneet hampaat kalsusti pienentää ruokaa. --Niin talon ometassa, jossa ahkerimmin kaikista askarteli Simeonin nuhteeton käsi.

Seitsemän veljestä (12. luku)